

til en saadan forskellig Vurdering af Formuen, blev man nødt til at tage Spørgsmaalet om Formuernes Anbringelse op til nærmere Drøftelse.

Efter disse Udtalelser vil vor Stilling til Ændringsforslaget under Nr. 5, som angaar en endnu højere Stigning af Formueskatten end den af Ministeren foreslaaede, være given og tillige vor Stilling til de af de to Mindretal, det radikale og det socialdemokratiske, stillede Ændringsforslag, gaaende i samme Retning.

Jeg skal dernæst omtale Ændringsforslaget under Nr. 6. Det gaar ud paa, at Skatten, som den bliver ved den endelige Vedtagelse, skal betragtes som Grundbeløb, og at man fremtidig paa de aarlige Finanslove kan gøre Forandring i dette i Retning af yderligere Forhøjelse. Jeg maa sige, at Tanken i og for sig har noget tiltalende for mig. Hvis man hvert Aar kunde komme til at tage Konsekvenserne af den i Aarets Løb udviste Flothed ved paa selve Finansloven at skulle paatage sig forøgede Byrder til Dækning af de Udgifter, man i Aarets Løb har været med til at bevilge, tror jeg virkelig, at det i ikke ringe Grad vilde bidrage til, at man her i Tinget udviste noget større Sparsommelighed, end Tilfældet ofte er. Jeg skal her f. Eks. nævne et Lovforslag, som forleden blev vedtaget, uden at der rejste sig en eneste Stemme imod det af økonomiske Grunde. Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd. Det vil blive et overordentlig betydeligt Tillæg til Kommunernes Udgifter, ikke mindst til Bykommunernes Udgifter. Hvis man havde haft en saadan Bestemmelse som den omtalte, er det muligt, at man i hvert Fald havde sørget for at tage hele Spørgsmaalet, som den Gang laa for, op til en samlet Overvejelse og derved var kommen til en mere rationel Ordning end den, man ved denne Lejlighed valgte her i Tinget. Jeg skulde altsaa for saa vidt ikke have noget synderligt at indvende imod Ændringsforslag Nr. 6, men jeg vil dog sige, at naar Grundbeløbet er sat saa højt som her foreslaaet, forekommer det mig at være mindre velbegrunder, thi hvis man tænker sig disse Love vedtagne, tror jeg, som jeg sagde før, ikke paa, at det vil være muligt i nogen synderlig Grad, hverken momentant eller nogenlunde varigt, at forhøje de Satser, som der vil blive Tale om, og desuden vil jeg sige, at skulde man endelig ind paa en Tidsbegrænsning af en Lovgivning af denne Art, forekommer det mig selvfølgelig at være rigtigt at gøre det paa en særlig Lov og ikke som her sætte

Spørgsmaalet om Forhøjelse eller Ikke-Forhøjelse ind paa Finansloven. De politiske Konsekvenser, det kan have, staa ethvert af dette Tings Medlemmer klart.

Jeg skal dernæst omtale Ændringsforslaget under Nr. 11. Det er Spørgsmaalet om Beskatning af Brugsforeninger, og her skal jeg sige, at efter min Anskuelse har hele dette Spørgsmaal om Brugsforeningernes Skattepligt, Bogføringspligt o. s. v. taarnet sig op til meget mere, end det i Virkeligheden er værd. Jeg forstaaer godt, at man fra Handelsstandens Side i Byerne ser med nogen Uvillie paa Brugsforeningerne, men jeg forstaaer ikke, at Brugsforeningernes Talsmænd Gang paa Gang ville hævde, at det er nødvendigt for Foreningernes videre Trivsel og Vækst at bibeholde en Undtagelsesstilling. Jeg tror, at de Herrer, som forsvare Brugsforeningerne, gaa langt længere i deres Frygt for, hvad der vil ske, hvis de faa Bogføringspligt og Skattepligt, end rimeligt er. Hele denne Bevægelse er saa sund og levedygtig, at den vil staa sig ved, at man ikke fra Byernes Side har den mindste Anledning til Hentydninger i Retning af, at Brugsforeningerne ere foretrukne af Lovgivningsmagten i Kraft af den Sammensætning, som Rigsdagen har. For øvrigt tror jeg, at den Del af Andelsbevægelsen, der gaar ud paa at sælge de af Landbruget producerede Varer, i og for sig har en større Berettigelse end den Del, der gaar ud paa med Borteliminering af Mellemstanden at faa sine Varer lidt billigere. Naar man taler om Andelsbevægelsen som Landbrugets Løftestang, er det da ogsaa særlig den første Del, der har Betydning. De Par Skilling, man kan tjene ved at købe Sukker og Kaffe i Brugsforeningen, have ikke den Betydning. Jeg tror, det vilde være baade klogt og rigtigt, om man fra Andelsbevægelsens Side anerkendte det berettigede i at stille disse Foreninger paa samme Maade som enhver anden Købmandsforretning paa Landet, hvilke de i Virkeligheden maa sammenstilles med.

Med Hensyn til Ændringsforslagene under Nr. 19 og 20 angaaende Beskatning af Dagpenge, Rejsegodtgørelser o. s. v. maa jeg ligesom det ærede Medlem for Københavns 4de Valgekreds erkende, at Flertallets Forslag selvfølgelig er det rationelt rigtigste, at disse Beløb skulde beskattes for den Dels Vedkommende, der ikke bruges paa Rejsen, men jeg tror rigtignok, Bestemmelsen er mageløs upraktisk. Der er med de Dagpenge, vi her have, ikke noget stort Beløb tilbage, naar man kommer hjem fra en saadan Rejse, i alt Fald maa man saa have